

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2015/0506 van 31 augustus 2015
in de zaak 2010/0319/SA/3/0300

In zake:

1. de vzw [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]
3. de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Sarie DE VRIEZE
kantoor houdende te 9041 Oostakker (Gent), Harlekijnstraat 9
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

*Tussenkommende
partij :*

de nv [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim DE CUYPER
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 26 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 11 februari 2010.

De deputatie heeft de administratieve beroepen van de eerste verzoekende partij enerzijds en van de tweede en de derde verzoekende partij anderzijds tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen van 27 oktober 2009 verworpen en heeft tevens beslist dat het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen van 27 oktober 2009 rechtskracht herneemt.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De Raad heeft met het arrest van 2 februari 2011 met nummer S/2011/0006 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ambtshalve als laattijdig onontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partijen hebben een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 16 maart 2011, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld en waarop de raadsman van de verzoekende partijen een nota heeft neergelegd met het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag betreffende de termijn van dertig dagen waarover de verzoekende partijen beschikten om een vordering in te stellen bij de Raad.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarie DE VRIEZE die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, de heer Yves BOSTOEN en advocaat Erika RENTMEESTERS die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

3.

Met een tussenarrest van 23 maart 2011 beveelt de Raad de heropening van de debatten. Aan de verwerende partij en de tussenkomende partij wordt de mogelijkheid geboden om met een aanvullende nota en binnen een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de betekening van het tussenarrest, te antwoorden op de ter zitting van 16 maart 2011 neergelegde nota houdende een verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof betreffende de beroepstermijn bij de Raad.

De tussenkomende partij heeft tijdig een aanvullende nota ingediend.

4.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 29 juni 2011, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Advocaat Sarie DE VRIEZE die verschijnt voor de verzoekende partijen, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, de heer Yves BOSTOEN en advocaat Tom HUYGENS die loco advocaat Wim DE CUYPER verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 14 juni 2010, om in het geding te mogen tussenkomen voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 23 juni 2010 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de tussenkomende partij beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing en vernietiging.

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig werd ingediend. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 17 april 2008 wordt aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van twee meergezinswoningen met elk zeven wooneenheden en ondergrondse garages na het slopen van de bestaande bebouwing. De Raad van State heeft deze beslissing met een arrest van 25 november 2008 (nummer 188.210) geschorst en met een arrest van 30 november 2010 (nummer 209.379) vervolgens vernietigd.

Op 27 mei 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van 2 villa-appartementen met elk 7 wooneenheden en ondergrondse garages, na sloping van twee woningen”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgesteld gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’ gelegen in woongebied. Zij zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De percelen zijn gelegen tegenover het definitief beschermd landschap “[REDACTED]”.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 4 juni 2009 tot 3 juli 2009, worden drie bezwaarschriften ingediend, waarvan één als petitie met 17 handtekeningen. Het bezwaarschrift van de eerste verzoekende partij staat los van het collectieve bezwaarschrift van de tweede en de derde verzoekende partij.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 27 juli 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De brandweer van de stad Gent brengt op 7 augustus 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Onroerend Erfgoed, brengt op 10 augustus 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 8 september 2009 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 21 oktober 2009 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen verleent op 27 oktober 2009 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 10 december 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij. Eerste verzoekende partij doet dit los van de tweede en de derde verzoekende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 5 februari 2010 om het beroep niet in te willigen.

De verwerende partij beslist op 11 februari 2010 om het beroep niet in te willigen. Zij stelt daarbij dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 27 oktober 2009 rechtskracht herneemt.

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging - TIJDIGHEID

Standpunt van de partijen

1.

Naar aanleiding van de vaststellingen in het arrest van 2 februari 2011 met betrekking tot de laattijdigheid van het ingestelde beroep, verzoekt de verwerende partij in een op de zitting van 16 maart 2011 neergelegde nota om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“ ...

Aangezien in het schorsingsarrest ambtshalve de laattijdigheid van het beroep werd opgeworpen, laten de verzoekende partijen dienaangaande volgende argumenten gelden in de annulatieprocedure, en meerbepaald verzoeken zij u een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof m.b.t. de beroepstermijn.

Bij arrest nr. S/2011/0006 dd.02.02.2011 inzake het beroep tot schorsing werd geoordeeld dat het beroep laattijdig is op grond van artikel 4.8.16, §2, 1° a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Deze bepaling luidt:...

Op 17 april 2008 werd door de Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen een eerste maak een stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de kwestieuze percelen. Tegen deze beslissing werd door het [REDACTED] en de linksaanpalende burens beroep ingesteld bij de Raad van State, en dit binnen de termijn van 60 dagen na de aanplakking ervan, zoals de procedure destijds voorzag.

Bij arrest nr. 188.210 van 25 november 2008 schorste de Raad van State het besluit van de Deputatie.

Tegen de nieuwe stedenbouwkundige vergunning die werd bekomen ingevolge het besluit van 11 februari 2010 van de Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen, werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, andermaal binnen de termijn van 60 dagen na de aanplakking.

De nieuwe procedure – deze voor uw Raad- blijkt evenwel te zijn gewijzigd en verzoekers dienden kennelijk op grond van artikel 4.8.16, §2, 1° a van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een beroep in te dienen binnen de 30 dagen na betekening van de beslissing van de Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen.

Geen van alle betrokkenen heeft dit in casu echter opgemerkt.

Noch de verwerende partij, noch de vrijwillig tussenkomende partij, noch de Raad zelf ter zitting van 14.07.2010, heeft ooit enige opmerking geformuleerd nopens de tijdigheid van het beroep.

Verzoekende partijen zijn dus zeker niet als enige verschalkt door de onredelijke beroepstermijn.

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de te korte beroepstermijn van 30 dagen, in vergelijking met de beroepstermijn van 60 dagen die nog kortgeleden gold voor de Raad van State m.b.t. betwistingen van stedenbouwkundige vergunning en die ook thans nog geldt voor alle andere schorsings-/ annulatieberoepen die bij de Raad van State worden aanhangig gemaakt, niet bestaanbaar is met de artikelen 10,11 en 22 van de Grondwet, met artikel 6 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met de algemene beginselen van het recht op toegang tot de rechter.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen,, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregelen in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

In casu kan er geen evenredigheid bestaan tussen de aangewende middelen – een beroepstermijn van slechts 30 dagen – en het beoogde doel, een snelle ‘rechtszekerheid’ te verschaffen.

De complexiteit van de materie die het stedenbouwwrecht uitmaakt, materie die bovendien voortdurend in evolutie is, maakt het voor de verzoekende partij onmogelijk – ook al laten zij zich juridisch bijstaan en adviseren – om een degelijke en daadwerkelijke rechtsbescherming te genieten wanneer zij binnen een dergelijke korte termijn gehouden zijn een beroep in te dienen, te meer gezien dat beroep reeds alle argumenten dient te omvatten die men mogelijks kan aanwenden. Dit maakt een inperking uit van de rechten van belanghebbende derden.

De enkele bekommernis om een 'snelle procedure teneinde de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen', verantwoordt deze onevenredige inperking van de rechten van de verzoekende partij allerm minst en gaat er integendeel vanuit dat de vergunningsaanvrager meer rechten dient te krijgen dan de belanghebbenden die beroep aantekenden.

Bovendien kan de bekommernis van de decreetgever om een 'snelle procedure' na te streven, niet worden aanvaard.

Zoals blijkt uit het werkingsverslag van de Raad voor Vergunningsbetwistingen 2009-2010 (waarin de schorsingsprocedure gevoerd werd) kampt de Raad met een chronisch gebrek aan werkingsmiddelen, nu de decreetgever niet de nodige maatregelen neemt om mensen en materiaal te voorzien.

In het voorwoord van het verslag staat te lezen:...

Doorheen dit verslag blijkt zeer duidelijk dat de beperkte budgettaire ruimte mee aan de basis ligt van de achterstand.

Wanneer de verzoekende partijen dan moeten vaststellen dat zij tot bijna 7 maanden na de zitting dienen te wachten op een arrest inzake de schorsing, waarin de laattijdigheid van het beroep werd vastgesteld en er dehalve niet eens diende te worden ingegaan op de inhoudelijke aspecten van het beroep, dient te worden besloten dat de decreetgever de bekommernis om een snelle procedure' niet kan aanwenden als verantwoording voor de beroepstermijn van dertig dagen.

Indien de decreetgever zou volharden hierin, dan dient te worden vastgesteld dat in zijnen hoofde sprake is van willekeur, die ten zeerste onevenredige gevolgen heeft voor de belanghebbenden die slechts over 30 dagen beschikken om een beroep in te dienen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, terwijl de Raad zich- noodgedwongen- een veel langere termijn dient toe te kennen om tot een uitspraak te kunnen komen.

Er bestaat dan ook geen redelijke verantwoording voor de onevenredige inperking van de beroepstermijn en miskening van het recht op rechtsbescherming en op de daadwerkelijke toegang tot de rechter.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 2011/008 dd. 27.01.2011, waarin reeds geoordeeld werd dat de beroepstermijn van 30 dagen vervat in artikel 4.8.16, §2, 1° b) VCRO onevenredig is. Over artikel 4.8.16, §2, 1° a spreekt het Hof zich niet uit.

Verzoekende partijen vragen dan ook aan uw Raad om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

Schendt artikel 4.8.16, §2, 1°, a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, artikel 6 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre aan de belanghebbende derden slechts een termijn van dertig dagen wordt toegekend terwijl vóór de inwerkingtreding van dit decreet een beroepstermijn van 60 dagen gold voor de Raad van State, termijn die thans nog steeds geldt voor alle beroepen tot nietigverklaring die worden ingediend bij de afdeling bestuursrechtspraak van

de Raad van State, zonder dat er een redelijke verantwoording bestaat voor de verkorting van de beroepstermijn van 60 naar 30 dagen?

...

2.

De tussenkommende partij antwoordt hierop in haar aanvullende nota als volgt:

“ ...

Artikel 26 van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt:...

Rechtspraak oordeelt over deze bepalingen onder meer als volgt:...

Uit deze rechtspraak volgt dat het aan het rechtscollege is aan wie gevraagd wordt om een prejudiciële vraag te stellen, om in eerste instantie te oordelen of er wel sprake is van een kennelijke schending. Komt de Raad voor Vergunningsbetwistingen tot de vaststelling dat dit niet het geval is, dan is zij niet gehouden een prejudiciële vraag te stellen.

Vastgesteld moet worden dat verzoekende partijen niet verantwoorden in welke mate artikel 4.8.16 § 2, 1° a VCRO een kennelijke schending van artikel 22 van de Grondwet zou uitmaken. Dit artikel garandeert iedereen het recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, welk recht op geen enkele wijze geschonden wordt door de aangehaalde bepaling.

Inzake de beweerde schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet verwijzen verzoekende partijen naar de grondwettelijke regels inzake gelijkheid en niet-discriminatie volgens dewelke gelijke partijen op gelijke wijze behandeld moeten worden. Een verschil in behandeling tussen gelijke partijen is wel mogelijk voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. De hele redenering van verzoekers draait erom dat geen degelijke verantwoording voorhanden is voor de decretale bepaling die een termijn van 30 dagen invoert om naar de Raad voor Vergunningsbetwistingen te gaan, omdat het doel, dat de decreetgever voor ogen had, niet gehaald zou worden.

*Deze argumentatie volstaat echter niet om een beweerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aan te tonen. Het feit dat het doel dat de decreetgever voor ogen had, met name het verzekeren van een snelle rechtsgang ten voordele van de vergunningsaanvrager, in de praktijk niet gerealiseerd zou worden, betekent niet noodzakelijk dat hierdoor sprake is van een discriminatie of ongelijkheid. Verzoekers vergeten in hun redenering het vervuld zijn van de eerste basisvoorwaarde voor een schending van de artikelen 10 en 11 G.W. aan te tonen, met name **de ongelijke behandeling van gelijkgestelde categorieën** : tussen welke gelijke partijen is er sprake van een (willekeurige) ongelijke behandeling ?...*

De vraag naar het doel van een maatregel, namelijk of de bepaling al dan niet een redelijke verantwoording heeft, is maar aan de orde wanneer er sprake is van een ongelijke behandeling. Deze ongelijke behandeling zal beschouwd worden als een onaanvaardbare discriminatie (en dus een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet) als deze redelijke verantwoording ontbreekt en de maatregel dus willekeurig is. Het feit dat de verantwoording die de decreetgever gegeven heeft om, zoals in casu een vervaltermijn in te voeren, in de praktijk niet correct zou zijn, volstaat op zich niet om te spreken van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het is immers niet duidelijk, minstens geven verzoekende partijen niet aan, welke categorieën van personen door dit beweerde gebrek aan verantwoording ongelijk behandeld zouden worden. Bijgevolg kan er

van enige kennelijke schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geen sprake zijn.

Verzoekende partijen menen tot slot dat hun recht op toegang tot de rechter (verwoord in artikel 6 juncto artikel 13 EVRM en aanvaard als algemeen rechtsbeginsel) fundamenteel is aangetast omdat het voorzien van een korte termijn van 30 dagen, rekening houdend met de complexiteit van de materie, onvoldoende is om een deftig dossier op te maken en voor te bereiden. Zij vergelijken de huidige situatie met de vroegere regelgeving die een termijn van 60 dagen vanaf de kennisname van de bestreden beslissing voorzag en baseren zich op de argumentatie van het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011.

Ook op dit punt moet vastgesteld worden dat verzoekende partijen de beweerde schending van het recht op toegang tot de rechter niet aantonen. Zij beperken zich tot de loutere, eenzijdige bewering dat een termijn van 30 dagen om een procedure in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, te kort is. Zij stellen zonder onderbouwing dat “de complexiteit van de materie die het stedenbouwrecht uitmaakt, het voor de verzoekende partijen onmogelijk maakt om een degelijke en daadwerkelijke rechtsbescherming te genieten wanneer zij binnen een dergelijk korte termijn gehouden zijn een beroep in te dienen, te meer gezien dat beroep reeds alle argumenten dient te omvatten die men mogelijks kan aanwenden”.

Dat de termijn van 30 dagen inderdaad kort is, en in ieder geval korter is dan de termijn waarover men voorheen beschikte, wordt niet betwist. Dit betekent echter niet dat hierdoor de rechten van verzoekende partijen als belanghebbende derden dermate aangetast worden, dat hun recht op toegang tot de rechter in het gedrang komt.

Vastgesteld moet worden dat een vervaltermijn van 30 dagen om zich tot de rechter te wenden, niet abnormaal is binnen de rechtspraak. Zo kan verwezen worden naar het KB van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State, volgens hetwelk een verzoekschrift waarbij cassatieberoep ingesteld wordt, ingediend moet worden uiterlijk de 30^e dag na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Deze termijn werd door het Grondwettelijk Hof inmiddels uitdrukkelijk aanvaard. Ook kan verwezen worden naar de termijn van 30 dagen, voorzien in artikel 39/57 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) om een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen beslissingen van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Deze termijn bedroeg aanvankelijk 15 dagen maar werd na een arrest van het Grondwettelijk Hof gebracht op 30 dagen. Qua complexiteit en evolutie kan het vreemdelingencontentieux allicht wel vergeleken worden met het stedenbouwrecht ...

Ook in het recent arrest nr. 8/2011 van dit Hof waarnaar verzoekende partijen zo graag verwijzen, wordt het aantal van 30 dagen op zich trouwens evenmin als problematisch beschouwd. Het past dit onderdeel van het arrest grondig te bekijken, om dan tot de vaststelling te komen dat de redenering die geleid heeft tot de vernietiging van artikel 4.8.16 § 2, 1°, b VCRO niet zonder meer kan worden doorgetrokken naar artikel 4.8.16 § 2, 1° a VCRO.

Het Hof spreekt zich eerst uit over de vervaltermijn van 30 dagen waarover belanghebbende derden beschikken om een beroep in te stellen tegen een in eerste aanleg verleende stedenbouwkundige vergunning bij de Deputatie. Deze beroepstermijn wordt

zonder meer als grondwettig aanvaard, temeer daar hij onder de voordien geldende regelgeving maar 20 dagen bedroeg. Dit bevestigt de stelling van tussenkomende partij dat het aantal van 30 dagen om beroep in te stellen, niet noodzakelijk problematisch is.

De termijn van 30 dagen om een procedure in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen vormt voor het Hof op zich ook geen probleem. Het Hof stelt in overweging B.13.3.3.3:...

Dan onderzoekt het Grondwettelijk Hof of de beslissing van de decreetgever om de vervaltermijn te laten lopen vanaf de dag na deze aanplakking, een probleem vormt. Het Hof komt na onderzoek tot de vaststelling dat de aanplakking terecht door de decreetgever een geschikte vorm van bekendmaking werd geacht en dus als aanvangspunt kon gelden.

Het Hof besluit dus dat de beroepstermijn van 30 dagen enerzijds en het feit dat deze begint te lopen vanaf de aanplakking anderzijds, elk op zich de rechten van belanghebbende derden op toegang tot de rechter niet aantasten:...

Opnieuw vormt dit een bevestiging dat het terugbrengen van de beroepstermijn van 60 naar 30 dagen op zich niet noodzakelijk het recht op toegang tot de rechter in het gedrang brengt, zoals verzoekende partijen ten onrechte menen.

*Wat **de combinatie** van de verkorte termijn en de datum van aanplakking als aanvangspunt betreft, meent het Hof dat voor belanghebbende derden hun recht op toegang tot de rechter op onevenredige wijze beperkt wordt. Zij beschikken hierdoor, aldus het Hof "over een beperkte tijd om kennis te nemen van de aanplakking (...) en om in voorkomend geval een beroep in te stellen. (...) Artikel 133/71 § 2, 1° b en 3° b van het decreet van 18 mei 1999, dat de beroepstermijn beperkt tot dertig dagen vanaf de aanplakking (...) in plaats van zestig dagen vanaf de kennisneming, legt evenwel een onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid op."*

De reden waarom het Hof meent dat het recht op toegang tot de rechter in het geval van artikel 4.8.16 § 2, 1° b VCRO op onevenredige wijze is aangetast, is dus gelegen in het feit dat een belanghebbende derde, die tot dan toe geen partij was in het administratief geschil, binnen een korte tijdspanne moet kennis nemen van een aanplakking waaruit blijkt dat een vergunning afgeleverd is, om dan binnen die termijn kennis te moeten nemen van de vergunning en het dossier en te moeten beslissen om al dan niet een procedure bij de RvvB in te stellen. De plicht tot waakzaamheid wordt hierdoor onevenredig groot.

Deze situatie is echter fundamenteel verschillend van de situatie waarin verzoekende partijen zich bevinden. Verzoekers zijn weliswaar ook 'belanghebbende derden' maar zijn reeds in de administratieve procedure betrokken : zij hebben immers beroep aangetekend bij de Deputatie tegen de stedenbouwkundige vergunning die het CBS aan tussenkomende partij verleende en zijn dan ook op de hoogte van de vergunningsaanvraag, de beslissing in eerste aanleg genomen, en het verloop van de beroepsprocedure. Meer zelfs, de beslissing van de Deputatie wordt aan hen persoonlijk meegedeeld ingevolge de betekening, voorzien in artikel 4.7.23 § 3, 1° lid VCRO zodat zij ook hiervan als eerste kennis hebben. Op verzoekende partijen rust derhalve geen plicht tot waakzaamheid zoals die geldt voor andere belanghebbende derden ; bijgevolg kan er ook geen sprake zijn van een "onevenredig strenge verplichting tot waakzaamheid" die in het aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof aanleiding gaf tot een schending van het recht op toegang tot de rechter.

Doordat verzoekende partijen reeds geruime tijd in de administratieve vergunningsprocedure betrokken zijn (als bezwaarindieners en – vooral – als beroepsindieners), kan niet zonder meer aanvaard worden dat een termijn van 30 dagen ipso facto te kort is om een beroepschrift op te maken waarin alle relevante argumenten uit het stedenbouwrecht opgenomen zijn.

Gelet op al deze elementen, moet besloten worden dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun recht op toegang tot de rechter kennelijk op onevenredige wijze geschonden is doordat zij, als betrokken partij in een lopende procedure, beschikken over een termijn van 30 dagen om een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Bijgevolg is Uw Raad niet gehouden hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

...

3.

De verwerende partij heeft geen aanvullende nota ingediend.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.16, §2, 1° VCRO, zoals dit gold op het moment van het instellen van het beroep, bepaalt:

“ ...

De beroepen worden ingesteld binnen een vervaltermijn van dertig dagen, die ingaat als volgt:

1° Wat betreft vergunningsbeslissingen:

- a) Hetzij de dag na deze van de betekening, wanneer een dergelijke betekening vereist is,*
- b) Hetzij de dag na deze van aanplakking, in alle andere gevallen;*

...”

In het arrest van 2 februari 2011 (nummer S/2011/0006) heeft de Raad reeds opgemerkt dat de verzoekende partijen zich bij de berekening van de beroepstermijn verkeerdelijk steunen op artikel 4.8.16, §2, 1°, b) VCRO en hierbij, zijnde ten onrechte, verwijzen naar de datum waarop de bestreden beslissing is aangeplakt, zijnde 25 februari 2010.

De bestreden beslissing diende aan de verzoekende partijen als beroepsindieners te worden betekend, hetgeen de verwerende partij heeft gedaan met een aangetekende brief van 16 februari 2010. Voor de berekening van de termijn waarbinnen het voorliggende beroep bij de Raad diende ingeleid te worden, was dan ook niet artikel 4.8.16, §2, 1°, **b** VCRO, maar wel artikel 4.8.16, §2, 1°, **a** VCRO van toepassing.

Aangezien de bestreden beslissing met een ter post aangetekende zending van 16 februari 2010 aan de verzoekende partijen werd betekend, heeft de Raad in het arrest betreffende de vordering tot schorsing van 2 februari 2011 noodzakelijk moeten vaststellen dat het voorliggende beroep van 26 maart 2010 laattijdig is ingediend.

2.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij verkeerdelijk toepassing maakten van artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO in plaats van artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO maar leveren in de op de zitting van 16 maart 2011 neergelegde nota kritiek op de decretaal bepaalde beroepstermijn van dertig dagen,

die volgens hen te kort is om een degelijk beroep in te dienen en te genieten van een daadwerkelijke rechtsbescherming. De verzoekende partijen vragen de Raad dan ook om aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen:

“ ...

Schendt artikel 4.8.16, §2, 1°, a) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, artikel 6 iuncto artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de algemene rechtsbeginselen van het recht op toegang tot de rechter, in zoverre aan de belanghebbende derden slechts een termijn van dertig dagen wordt toegekend terwijl vóór de inwerkingtreding van dit decreet een beroepstermijn van 60 dagen gold voor de Raad van State, termijn die thans nog steeds geldt voor alle beroepen tot nietigverklaring die worden ingediend bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, zonder dat er een redelijke verantwoording bestaat voor de verkorting van de beroepstermijn van 60 naar 30 dagen?

...”

3.

Artikel 26, §2 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt het volgende:

“Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dan moet dit college het Grondwettelijk Hof verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden :

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.”

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 10 en 11 van de Grondwet en wijzen op een gebrek aan redelijke verantwoording, maar zetten niet concreet uiteen welke volgens hen gelijkgestelde categorieën van personen dan juist op een ongelijke wijze zouden worden behandeld. De verzoekende partijen tonen evenmin aan hoe het artikel 4.8.16, §2, 1°, a) VCRO het artikel 22 van de Grondwet kan schenden, dat het recht op de eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven waarborgt.

4.

De verzoekende partijen menen tot slot dat artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO hun recht tot toegang tot de rechter fundamenteel zou aantasten omdat de beroepstermijn van dertig dagen onvoldoende zou zijn om in de betrokken complexe materie een degelijk beroep in te stellen.

De Raad stelt vast dat in vergelijking met de voorheen geldende procedureregels bij de Raad van State de beroepstermijn inderdaad werd ingekort, doch dat zulks niet, minstens niet noodzakelijk impliceert dat de rechten van de verzoekende partijen in die mate worden ingeperkt dat hun recht tot toegang tot de rechter in het gedrang wordt gebracht.

Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 27 januari 2011 (nummer 2011/008) met betrekking tot bepalingen uit artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO gesteld dat de beroepstermijn van dertig dagen past in het kader van de bekommernis om een snelle procedure teneinde de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen. Een beroepstermijn van dertig dagen houdt volgens het Hof op zich geen onevenredige beperking in van het recht tot toegang tot de rechter (overwegingen B.13.3.3.3 en B.13.3.3.6.1).

Het Hof oordeelde in het specifieke geval van artikel 4.8.16, §2, 1°, b VCRO echter dat de combinatie van de beroepstermijn van dertig dagen met het feit dat de datum van aanplakking als aanvangspunt wordt genomen een onevenredige beperking inhoudt van het recht op toegang tot de rechter. Op een belanghebbende derde die geen partij was in het administratief geschil en dus kennis moet nemen van het feit dat een vergunning is afgeleverd via de aanplakking, rust door de verkorte beroepstermijn volgens het Hof een onevenredige plicht tot waakzaamheid, hetgeen de toegang tot de rechter aantast (overwegingen B.13.3.3.6.4 en B.13.3.3.6.5).

Anders dan verzoekende partijen beweren, kan deze redenering niet worden doorgetrokken in het voorliggende dossier waarbij het artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO van toepassing is. De verzoekende partijen zijn weliswaar belanghebbende derden, maar als beroepsindieners waren zij betrokken bij de administratieve procedure en de bestreden beslissing is aan hen persoonlijk betekend, zoals voorzien in artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO. Bijgevolg legt de beroepstermijn van dertig dagen, die conform artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO begint te lopen de dag nadat zij door de betekening persoonlijk in kennis zijn gebracht van de bestreden beslissing, voor de verzoekende partijen geen onevenredige verplichting tot waakzaamheid op.

De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de beroepstermijn van dertig dagen te kort is om een beroepschrift over te maken en dat deze termijn de toegang tot de rechter kennelijk op onevenredige wijze schendt.

5.

Gelet op voorgaande vaststellingen is de Raad er in voorliggende zaak dan ook niet toe gehouden de voormelde prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. De Raad besluit dat het voorliggende beroep van 26 maart 2010 laattijdig is ingediend, gelet op de bepalingen van artikel 4.8.16, §2, 1° a VCRO. Het beroep is onontvankelijk.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep wordt onontvankelijk verklaard.
2. De kosten van het beroep, bepaald op 525,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 31 augustus 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

 met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER